

Slovenskem klubu

Larajev

Poplav
1932

ZLATOROG

NARODNA PRAVLJICA IZPOD TRIGLAVA

UH 65-37
121

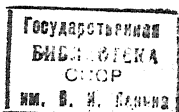
NAPISAL

A. AŠKERČ

V LJUBLJANI 1904

ZALOŽIL L. SCHWENTNER

U29641-65

Ä

ZLATOROG

Ä

I

Samotna koča v planinah nad Trento, stoječa na ozkem sedlu. V ozadju med skalovjem smrekov gozd. Izpred koče, odkoder se vije steza preko pašnika v dolino, širok in svoboden razgled po Triglavskih planinah. Jutro.

Pred pragom stoji lovec *Bojan*, krepak in lep mladenič, opravljen za odhod, s puško preko rame. Ozira se zamišljen po gorah.

Bojan. Planine moje, drage ve planine,
kako vas ljubim! Izza mladih dnij
vas nosim v srcu, strme visočine,
in ne nagledajo se vas oči.
Vaš sin sem, gore! Ve ste me rodile,
v zatišju vašem vzrasel sem krepak;
na krilu trdem ve ste me vzgojile,
tu dihal vaš sem čisti, prosti zrak
in pil studence vaše. Žejo vročo

pod skalami sem ž njimi si gasil,
in čudodelno moč osvežujočo
in zdravja hladni vir iz njih sem pil.
In naj obseva solnce vas z višave,
razsiplje naj po vas svoj zlati žar;
oblak naj črn pokriva vaše glave,
naj grom bobni, razsaja naj vihar,
naj bliski švigajo, ognjene strele
nad vami; naj odeva vas pomlad
z zelenim plaščem; v prte naj vas bele
zavija zima ljuta: Vsakikrat
ste mile mi in ljube, ve planine,
enako vselej občudujem vas!
Krasota vaša nikdar ne premine,
enako veličastne vsak ste čas.
Visoko dvigate ponosne glave
in smelo rastete mi pod nebó,
še jaz tako bi rasel rad v višave,
popenjal rad bi kvišku se takó!
Kakó ste močne, gore vekovite!
Nevihtam vsem nepremagljiva bran
so grudi silne vaše kamenite.
O, ko bi bil še jaz tako močan!

Planine moje sinje in zelene,
rad gledam vas ko materi v obraz!
O, dobro lovca ve poznate mene,